

[Lisbet Hindsgaul.]

Det er mange Aars Arbejde fra Dansk Kvindesamfund, der har givet dette Lovresultat, og det synes jeg er meget ærefuldt.

Ved Gennemgang af Lovforslaget har jeg ikke fundet noget, jeg principielt kan anke over. Tværtimod har jeg med Glæde set, hvor godt Lovforslaget er gennemarbejdet, er gennemtænkt, ligesom jeg er meget tilfreds med, at der gennem denne Lov i Lighed med en Række familieretlige Love tilvejebringes en nordisk Ensartethed. Det er en god Vej at betrede. Hvert enkelt Tilfælde, selv nok saa lille, men dog antydende en Tendens, der understreger det samme nordiske Syn — ogsaa i familieretlige Spørgsmaal —, betyder et Skridt i den rigtige Retning.

Som den højtærede Finansminister har bemærket ved Lovforslagets Fremsættelse, Sp. 340 i Landstingstidende, fremtræder Lovforslaget som en særlig Lov uden at blive indordnet i Ægteskabslovgivningen eller i Tjenestemandlovgivningen. Dette anser jeg for en Fordel ud fra den Betragtning, at Lovens Bestemmelser jo kun vedrører en mindre Del af Befolkningen og derfor ikke kan siges udelukkende at høre hjemme i Ægteskabslovgivningen, og paa den anden Side vel heller ikke i Tjenestemandloven, der efter sin § 1 vedrører Statens Tjenestemænd, medens nærværende Lov netop faar sin særlige Betydning derigennem, at den ogsaa omfatter Kommunens Tjenestemænd, Funktionærer i offentlige Institutioner, koncessionerede Selskaber, private Virksomheder samt andre, der som Led i deres Tjenesteforhold har sikret sig en Enkepensionsordning. Lovens indeholder i sig selv en Ændring i Tjenestemandlovens § 67, Stk. 1, der lyder saaledes:

„Uberettiget til Enkepension er Tjenestemænds Enker, hvis Ægteskab er indgaaet efter Mandens 60de Aar eller paa hans Dødsleje eller efter, at han var afskediget med Pension eller Ventepenge, uden at Genindtrædelse i Statstjenesten har fundet Sted, eller hvis Ægteskab var aldeles ophævet inden Mandens Død.“

Jeg er fra juridisk Side blevet gjort opmærksom paa et mellem Jurister ofte diskuteret Tvivlsspørgsmaal, der omfatter Sætningen: at den trufne Ordning er endelig. I Udvalgsbetænkningen er det anført, at Afgørelsen bør træffes som et Led i selve Skilsmissegangs Behandling, og at denne Afgørelse maa være endelig. Man maa holde sig klart, at de økonomiske Spørgsmaal ved Separation og Skilsmisse kan ordnes paa 2 Maader, enten ved en Aftale eller

ved en Afgørelse af Overøvrigheden. Ordnes Sagen ved en Aftale, hvor ogsaa Spørgsmaalet om Pensionsretten er løst, vil en Dom kunne ændre dette efter Analogien af Ægteskabsloven af 30. Juni 1922, § 72, en Paragraf, hvorefter sliq Aftale ved Dom kan erklæres for uforbindende, hvis den skønnes aabenbart ubillig. Sagsanlæg derom skal dog rejses inden 1 Aar. I dette Tilfælde er det altsaa ikke givet, at den trufne Afgørelse bliver endelig. Jeg synes, det er rimeligt, ikke blot for denne Lovs Vedkommende, men i det hele taget at pege paa, at der saavel i Teori som i Praksis har været nogen Diskussion om Betydningen af denne Formulering og dette særlige Udtryk „endelig“. Saaledes som det nu er formuleret, maa man i hvert Fald gaa ud fra, at selve den juridiske Side af Afgørelsen, det vil sige Afgørelsens Lovmæssighed, kan prøves af Domstolene, men derimod næppe Overøvrighedens Skøn i det enkelte Tilfælde. Jeg indrømmer, at dette er et juridisk Spørgsmaal, som jeg ikke har nogen Forudsætning for at kunne udtale mig om, men jeg har ment det rigtigt at anføre det her og ogsaa ved en eventuel Udvalgsbehandling, for at Udtrykket i denne Forbindelse ikke skal skabe for store Forviklinger.

Hovedsagen for mig og det Parti, jeg repræsenterer, er, at en urimelig og uretfærdig Ordning foreslaas ophævet, og at Lovforslaget med sin Hensyntagen ogsaa til den fraskiltes Retskrav ved Pensionsdeling har anvist en Afgørelse, der maa tilfredsstillende Kravet hos den, der føler sig uretfærdigt behandlet. Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med en Tak til den højtærede Finansminister for Fremsættelsen af dette Lovforslag, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale dets hurtige Gang gennem Tinget. Bliver der Udvalgsbehandling, hvad der jo allerede er bebudet, vil vi gøre vort yderste for, at Lovforslaget fremmes hurtigst muligt.

Anna Westergaard: Naar det ærede Medlem Fru Lisbet Hindsgaul begyndte sit Indlæg med at sige, at det var rart at opleve, at der kunde komme noget godt fra den højtærede Finansminister, synes jeg, det ærede Medlem var lovlig haard mod den højtærede Finansminister, og at det var at se lovlig materialistisk paa Tingene. Det var, som om Penge og Skatter var alting her i Verden, og der kommer dog andet fra den højtærede Finansminister. Man ved desuden ikke, hvor stor Smerte det volder den højtærede Finansminister